

Як вийти заміж

Робота, друзі, затишна квартира, самореалізація — оце ваша ідеальна картинка? Майже, бо не вистачає найважливішого пазла — кохання. Що робити, якщо ви ще не знайшли «того-самого-єдиного»? Або знайшли і не знаєте, як вчинити далі? Чи той ідеал навіть не здогадується про ваші наміри?

Лорі Готліб у новій книжці робить шокуючу заяву: досить переслідувати невловимого чарівного принца! Час переоцінити риси, які ми так прагнемо бачити, і знайти їх у своєму партнерові. А ще розібратися у тому, яка людина вам насправді потрібна. І чи потрібна взагалі...

Авторка оповідає власну історію пошуків «ідеального-єдиного», дає мудрі настанови й ділиться думками дослідників, відомих свах та сватів, тренерів зі знайомств, пікап-майстрів, нейропсихологів, соціологів, адвокатів із розлучень і навіть духівників. Захоплива, смішна, часом болісно відверта історія про знайомства, стосунки та шлюб.

Бестселер *The New York Times*



Як
вийти
~ Заміж

І чи варте воно того

Лорі Готтліб



Lori Gottlieb

Marry Him:
The Case for Settling
for Mr. Good Enough

Лорі Готтліб

Як
вийти
~ Заміж ~
І чи варте воно того

ХАРКІВ 2020  КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ



Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга»
2020

ISBN 978-617-12-7842-4 (epub)

Никакая часть данного издания не может быть
скопирована или воспроизведена в любой форме
без письменного разрешения издательства

Электронная версия создана по изданию:

УДК 159.9
Г74

Друкується за сприяння Dutton, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Перекладено за виданням:
Gottlieb L. Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough / Lori Gottlieb. — New York : New American Library, 2010.
— 336 p.

Переклад з англійської Людмили Хлівної

Дизайнер обкладинки *Петро Вихорь*

ISBN 978-617-12-7627-7

ISBN 978-0-525-95151-3 (англ.)

© Lori Gottlieb, 2010
© DepositPhotos.com / tatashat, Naddya, eveleen, обкладинка, 2020
© Nemiroltd, видання українською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

Я б хотіла зібрати всіх самотніх жінок, яких знаю, і дати їм на обговорення цю книжку. Готтліб допомагає жінкам побачити, як унаслідок культурних чи особистих фантазій з'являються очікування, що знищують спочатку щирі почуття, а згодом і шлюб. «Як вийти заміж» є прикладом того, як можна заважати самій собі. Цю книжку повинна прочитати кожна жінка, яка прагне знайти справжнє кохання.

*Пеннер Шварц, докторка філософії, експерт зі стосунків
Perfectmatch.com*

Захоплива, дивовижна, брутально чесна та пізнавальна! «Як вийти заміж» — це пристрасна історія про те, як знайти кохання у реальному житті.

Рейчел Грінвалд, авторка бестселера «The New York Times» під назвою «Знайти чоловіка після 35» («Find a Husband After 35»)

Провокаційний трактат про поп-культуру... Готтліб підштовхує нас до роздумів про власні переконання та неперевірені припущення.

«The Chicago Tribune»

Готтліб зробила дещо важливе... Вона відкинула прісне розуміння додаткових прав і можливостей жінок «Ти на це заслуговуєш!» — яке дуже часто шкодить жінкам, бо натякає, ніби вони не повинні погоджуватися на щось менше, ніж ідеал. Готтліб, навпаки, пояснює все так, ніби розмовляє з дорослими, яким можна розповісти погану новину і вони від цього не знепритомніють.

«The Economist»

Несподіване задоволення. У своєму нещадному дослідженні сучасних стосунків Лорі Готтліб презентує себе як доказ — доказ самотності. Частково повчальні мемуари, частково польові дослідження — її чесна розповідь про власні безуспішні пошуки чоловіка скидається на чорну комедію... Правда не дуже приваблива, але дарує свободу.

«The New York Times»

«Як вийти заміж» частково схожа на «Правила»¹, частково — на поп-соціологію Малколма Гладуелла. На диво, дуже переконлива книжка.

«O, *The Oprah Magazine*»

Слова Лорі Готтліб не провокаційні, а розумні. Захоплива перевірка реальності, що змусить самотніх жінок сміятися та ніяково щулитися, а заміжніх — ще більше цінувати свою половинку.

Діабло Коді, володарка премії «Оскар» за сценарій до фільму «Juno»

Це смілива та розумна книжка. Готтліб розповідає все, як є. У надмірному сучасному світі забагато жінок мають нереалістичні очікування щодо чоловіків та кохання, а ще більш нереалістичні уявлення — про себе. Жінки (і чоловіки) повинні серйозно поставитися до послання Готтліб: «Шукайте причини, щоб сказати “так”. Це може змінити ваше життя».

Гелен Фішер, докторка філософії Ратгерського університету, авторка книжки «Чому він? Чому вона?» («Why Him? Why Her?»)»

Я вже багато років живу у щасливому шлюбі і, якщо доньки колись запитають моєї поради щодо потенційних партнерів, планую видати багато чого з цієї книжки за власні мудрі поради.

Курт Андерсен, автор бестселера «The New York Times» під назвою «Розквіт» («Heiday») та ведучий радіопрограми «Studio 360»

Книжка Лорі Готтліб стала принизливим і шокувальним досвідом... Але я щаслива, що її прочитала.

«*Glamour*»

У бізнесі «непогано» дуже часто означає «дуже добре». Чому ж у стосунках та шлюбі ми чекаємо та вимагаємо довершеності?

«*Forbes Woman*»

Порада Готтліб суперечить романтичній ідеї мільйонів пісень про кохання, валентинок і дівчачих фільмів. Але, зважаючи на постійну нестачу ідеальних чоловіків, схоже, вона має рацію.

«*The Washington Post*»

Розумні, вдумливі та дотепні спостереження Лорі Готтліб, які з'явилися у неї під час незвичної історії стосунків, сигналізують про появу нового голосу в літературі для самотніх жінок. Книжка

«Правила» зробила жінок нужденними, «Обіцяти — ще не одружитися»² — кинула у депресію, а «Як вийти заміж» нарешті їх звільнила, бо навчає, що в перспективі «непогано» може бути кращим за «прекрасно».

Емі Зон, авторка «Проспект-парк-вест» («Prospect Park West»)

«Як вийти заміж» — це чесне та кумедне читиво, в якому історії реальних людей переплітаються з особистим досвідом Готтліб, що містить різкі спостереження щодо того, як у гру вступають суспільство та культура, коли жінки шукають кохання, — від «Коли Гаррі зустрів Саллі»³ і до «Холостяка»⁴.

«The New York Observer»

«Як вийти заміж» — це справжній скарб. Книжка є обов'язковою до прочитання, якщо ви прагнете, щоб чоловічий та жіночий мозок співіснували в майже ідеальній гармонії.

Луан Брізендін, авторка бестселерів «The New York Times» під назвами «Жіночий мозок» («The Female Brain») та «Чоловічий мозок» («The Male Brain»)

Порадивши прочитати різку і проникливу книжку Лорі Готтліб, сподіваюся, що зможу частково спокутувати ту нереально романтичну пропаганду, яку я допомагала поширювати на посаді редакторки глянцевого жіночого журналу. Для всіх, хто самотній, але шукає свою половинку, несподівана істина в «Як вийти заміж» суперечить усьому, у що нас змусили повірити щодо стосунків та шлюбу.

Меган Мак-Кафферті, авторка серії книжок-бестселерів «The New York Times» під назвою «Джессіка Дарлінг» («Jessica Darling»)

Розумний заклик до приборкання токсичних фантазій, які нам нав'язують романтичні комедії, та тверезого мислення про те, від чого залежать міцні стосунки.

«Salon»

Ви обов'язково повинні прочитати це бездоганне дослідження.

«The Huffington Post»

Галас навколо нового творіння Лорі Готтліб «Як вийти заміж» цілком заслужений. Книжка чесна та обнадійлива. Прочитавши її, люди знайдуть для себе багато корисного.

«The Examiner»

«Як вийти заміж» вартує витраченого часу. Можете поставитися до неї скептично. Але якщо ви колись шукали чарівного принца або чекали на свій ідеал, відштовхували чоловіка, бо одразу не відчули «іскри», симпатизували «поганим хлопцям», то ця книжка саме для вас. Коли прочитаєте цю чесну та відверто тривожну книжку, життя вже ніколи не стане колишнім. І це на краще.

«*The Christian Science Monitor*»

Суперечлива та прониклива.

«*Ottawa Citizen*»

Чесний та вдумливий аналіз Готтліб знайде відгук у серцях багатьох жінок. У своїй новаторській роботі вона пропонує серйозну аргументацію.

«*Booklist*» («Зірковий огляд»⁵)

Смішна й повчальна історія жінки середнього віку в сучасному світі стосунків і побачень.

«*Library Journal*»

¹ «Правила» (*The Rules*) — книжка Еллен Файн і Шеррі Шнайдер. (Тут і далі прим. пер.)

² «Обіцяти — ще не одружитися» (*He's Just Not That Into You*) — американська мелодрама 2009 року.

³ «Коли Гаррі зустрів Саллі» (*When Harry Met Sally*) — американська романтична комедія 1989 року.

⁴ «Холостяк» (*The Bachelor*) — американське реаліті-шоу.

⁵ Термін, що використовують в оглядах книжок для позначення відмінної або особливо високої якості.

Моєму законному чоловікові, хоч би ким ти був

Події та факти, представлені у цій книжці, правдиві й засновані на власному життєвому досвіді та спостереженнях. Імена й особисті дані друзів та інших людей, згаданих у творі, були змінені на прохання або через мою турботу про їхню приватність

Ви розумієте, що закохалися, коли не можете заснути, бо реальність нарешті краща за мрії.

ПРИПИСУЄТЬСЯ ДОКТОРОВІ СЬЮЗУ

Будь-яка істина проходить три стадії: спочатку її висміюють, потім шалено заперечують, а в кінці приймають як щось очевидне.

АРТУР ШОПЕНГАУЕР

Пролог. Крамниця чоловіків

СВОЇ ДВЕРІ ВІДЧИНИЛА НОВА КРАМНИЦЯ. КРАМНИЦЯ ЧОЛОВІКІВ!

БІЛЯ ВХОДУ — ВИВІСКА:

ВИ МОЖЕТЕ ВІДВІДАТИ КРАМНИЦЮ ЧОЛОВІКІВ ЛИШЕ ОДИН РАЗ. У КРАМНИЦІ ШІСТЬ ПОВЕРХІВ, ВАРТІСТЬ ПРОДУКЦІЇ ЗРОСТАЄ З КОЖНИМ НАСТУПНИМ ПОВЕРХОМ. ПОКУПЧИНЯ МОЖЕ ПРИДБАТИ БУДЬ-ЯКИЙ ТОВАР НА ОДНОМУ ПОВЕРСІ АБО ПІДНЯТИСЯ НА НАСТУПНИЙ. СПУСКАТИСЯ ДОЗВОЛЕНО, ЛИШЕ ЩОБ ВИЙТИ З БУДІВЛІ.

У крамницю заходить жінка. На першому поверсі вивіска:

ПОВЕРХ 1 — ЧОЛОВІКИ, ЯКІ МАЮТЬ ГАРНУ РОБОТУ.

Жінка думає: «Непогано, але я хочу більшого». І піднімається вище, де бачить наступну вивіску:

ПОВЕРХ 2 — ЧОЛОВІКИ, ЯКІ МАЮТЬ ГАРНУ РОБОТУ Й ЛЮБЛЯТЬ ДІТЕЙ.

Вона заінтригована, але піднімається на третій поверх, де на вивісці написано:

ПОВЕРХ 3 — ЧОЛОВІКИ, ЯКІ МАЮТЬ ГАРНУ РОБОТУ, ЛЮБЛЯТЬ ДІТЕЙ І ДУЖЕ ПРИВАБЛИВІ.

Жінка думає: «Ова!» Але все одно йде далі.

ПОВЕРХ 4 — ЧОЛОВІКИ, ЯКІ МАЮТЬ ГАРНУ РОБОТУ, ЛЮБЛЯТЬ ДІТЕЙ, ДУЖЕ ПРИВАБЛИВІ ТА ДОПОМАГАЮТЬ ПО ГОСПОДАРСТВУ.

Вона вигукує: «Ліпше вже не буває!» Але її внутрішній голос каже: «А що, як буває?» Тому жінка піднімається вище й читає вивіску:

ПОВЕРХ 5 — ЧОЛОВІКИ, ЯКІ МАЮТЬ ГАРНУ РОБОТУ, ЛЮБЛЯТЬ ДІТЕЙ, ДУЖЕ ПРИВАБЛИВІ, ДОПОМАГАЮТЬ ПО ГОСПОДАРСТВУ ТА МАЮТЬ НЕПЕРЕВЕРШЕНЕ ПОЧУТТЯ ГУМОРУ.

Оскільки жінка знайшла саме те, що шукала, то хоче залишитися, але щось її змушує йти на шостий поверх, де на вивісці написано:

ПОВЕРХ 6 — ВИ 42215602 ВІДВІДУВАЧКА, ЩО ПРИЙШЛА НА ЦЕЙ ПОВЕРХ. ТУТ НЕМАЄ ЧОЛОВІКІВ. ЦЕЙ ПОВЕРХ СЛУГУЄ

ДОКАЗОМ ТОГО, ЩО ЖІНОК НЕМОЖЛИВО ЗАДОВОЛЬНИТИ.
ДЯКУЄМО, ЩО ЗАВІТАЛИ ДО НАШОЇ КРАМНИЦІ.

*ЗВЕРНІТЬ УВАГУ! Щоб запобігти звинуваченням у сексизмі,
власник крамниці відкрив через дорогу крамницю дружин.*

На першому поверсі— дружини, які люблять секс.

На другому — дружини, які люблять секс і добрі.

На третьому — дружини, які люблять секс, добрі та займаються спортом.

На четвертому, п'ятому та шостому поверхах відвідувачів не було.

Моя версія бородатого жарту про вибір чоловіка

А ось риси, що одразу спали на думку і не мають певного порядку в моєму списку покупок, якби я відвідала крамницю чоловіків.

- Розумний
- Добрий
- Кумедний
- Допитливий
- Любить дітей
- Фінансово незалежний
- Емоційно стабільний
- Сексуальний
- Романтичний
- Пристрасний
- Співчутливий
- Зухвалий
- Інтуїтивний
- Щедрий
- Такого ж віросповідання, але не занадто релігійний
- Оптимістичний, але не наївний
- Амбіційний, але не трудоголік
- Талановитий, але скромний
- Ласкавий, але не нав'язливий
- Приземлений, але не нудний
- Проникливий, але не хитрий
- Вразливий, але не слабкий
- Незвичайний, але не дивакуватий
- Безтурботний, але відповідальний

- Харизматичний, але відвертий
- Сильний, але чутливий
- М'язистий, але не схиблений на спорті
- Відкритий до нового, але з твердими переконаннями
- Рішучий, але не владний
- Зрілий, але не старий
- Креативний, але не митець
- Підтримує мої мрії та цілі
- Вміє дивуватись оточенню
- Приблизно мого віку (поділяє мої культурні вподобання)
- Вміє слухати й розмовляти
- Гнучкий і готовий до компромісів
- Витончений— має гарну освіту, багато подорожував і бачив
- Зростом не нижче п'яти футів десяти дюймів, але не вище шести

футів⁶

- Має густе волосся (краще хвилясте й темне— жодних блондинів)
- Поділяє мої політичні погляди та цінності
- Не любить фантастики й коміксів
- Має гарний смак / естетичне відчуття
- Дбає про здоров'я та має гарну фізичну форму
- Піклується про суспільство в цілому
- Турбується про тварин
- Компетентний
- Уміє робити дрібний ремонт
- Куховарить
- Шанувальник природи (походи, прогулянки на велосипеді та катання на роликах)
- Йому подобаються мої друзі (а мені — його)
- Не примхливий
- Надійний
- Командний гравець
- Освічений, любить гру слів
- Знається на математиці чи природничих науках
- Любить обговорювати (але без суперечок) політику та події у світі
- Стильний
- Вміє підштовхнути до дії
- Не нечупара — поважає наше житло

- Шалено в мене закоханий

Насправді це не теперішній список. Я написала його, коли взялася до цієї книжки. Заміжня подруга порадила таке зробити, хоча до того моменту він уже існував, але лише у моїх думках.

Пригадую, я зауважила: «Не можу визначити, що саме мені потрібно. Просто закохуюся». Але подруга мала рацію. Мені знадобилося лише три хвилини, щоб скласти опис ідеального чоловіка. А тоді вона попросила викреслити з переліку зайве, щоб він мав реалістичніший вигляд.

Я спробувала. Викреслила неважливе, адже чоловік не повинен уміти куварити (до того ж завжди може навчитися). І я не проти, якщо його зріст буде п'ять футів сім дюймів, а не п'ять футів десять дюймів. Я викреслила певні риси, та все ж більшість пунктів залишилася. Можливо, я пішла б на компроміс з пунктом «кумедний», але де та межа, що перетворює чоловіка, дотепні жарти якого змушують серце битися швидше, на того, чий гумор викликає лише усмішку? Скільки пристрасті повинна показувати змінна шкала, щоб він уважався «пристрасним»?

Було багато змінних. Колись я зустрічалася з вільним митцем, але потім вирішила, що мені потрібен фінансово незалежний партнер. Зустрічалася з лікарем, та наші творчі вподобання були геть різними. А знайти фінансово незалежного митця чи лікаря, який у вільний час писав би романи, було можливо, але дуже малоімовірно. Раптом, переглядаючи список з усіма іншими бажаними рисами, не кажучи вже про «зв'язок», я відкрила таємницю своєї самотності.

Можливо, чоловік, якого я описала на папері, не існував. А можливо, як зауважила подруга, деякі зі згаданих рис не були важливими для щасливого шлюбу.

Ой-йой. А якщо її правда? Невже я прогледіла чоловіків, які могли стати для мене чудовою парою, лише тому, що шукала у стосунках іскри та відповідності списку замість партнера на все життя?

Звісно, я не мала завищених сподівань. Після тридцяти я знала, що ідеального партнера не існує (це стосувалося й мене) і, хоч би за кого я вийшла заміж, він матиме недоліки, як і всі люди. Я не сподівалася знайти ідеал чи одразу відчути міцний зв'язок. Розуміла, що поспішне захоплення на перших зустрічах не гарантує вічного кохання. Водночас відчувала, що без «стартового майданчика» романтичні

почуття не з'являться. Особисто в мене не було ніякого бажання йти на друге побачення, якщо на першому не з'явився міцний зв'язок.

Тож хоча б на початку стосунків я чекала зваблення (навіть якщо це означало, що через предмет моєї пристрасті могла втратити роботу чи ризикувала репутацією). Я вважала, що «просто знаю», що він той Єдиний (хоча часто траплялося так, що через рік я «просто знала», що нам варто розійтися). І сподівалася відчути щось схоже на божественний зв'язок (навіть якби мене постійно нудило і була нав'язлива потреба перевіряти голосову пошту кожні півгодини). Хіба це не прояв «закоханості»?

Водночас мій підсвідомий список рис майбутнього чоловіка ставав дедалі довшим. Як і більшість жінок, чим старшою я ставала, тим більше вимог з'являлося до партнера. Адже життєвий досвід підказував, чого варто уникати в стосунках та що саме мені від них потрібно. Хід думок був приблизно таким: *«Останній хлопець не був Ікс, тож наступного разу я хочу Ікс... і на додачу всі риси зі списку»*. Іншими словами, моя крамниця чоловіків із шестиповерхової будівлі перетворилася на найвищий у світі хмарочос. Думаю, що в інших жінок ситуація така ж сама.

Може, через це 1975 року майже 90 % американських жінок виходили заміж до тридцяти років, а 2004-го їхня кількість зменшилася більше ніж на половину? Чи, може, тому відсоток жінок, які ніколи не були заміжні, у кожній віковій групі, за даними американського Бюро перепису населення (вікова група — 25—44 роки), у період із 1970-го і до 2006 року зріс більш ніж у двічі?

Я прагнула знайти відповіді.

Геть інша історія кохання

Ця книжка— історія кохання. Не мого, але, можливо, вона могла б стати вашою історією кохання.

Усе розпочалося під час вечері з редактором журналу *Atlantic*. Я, 39-річна журналістка та мати-одиначка з дитиною-ходунцем, скаржилася на своє побачення попереднього вечора із шепелявим 45-річним адвокатом, що жував із відкритим ротом і три години безупинно розповідав про колишню дружину, але так і не знайшов часу поцікавитися мною. Здавалося, мені забракне сил піти на ще одне

побачення. Годі! Я втомилася від розмов із незнайомцями за вечерею, бо суботнього вечора хотіла тусити в домашніх штанях зі своїм чоловіком, як усі знайомі одружені пари.

Коли моє життя стало «таким»?

За два роки до згаданих подій я написала статтю «Файли Ікс/Ігрек» для журналу *Atlantic*, де розповіла, як у 37 років вирішила народити дитину для себе. Певна річ, не про таке я мріяла в дитинстві, але й виходити заміж за того, хто не був моїм Єдиним, не хотіла. А на той момент його ще навіть не було в моєму житті. Я хотіла народити дитину, поки ще могла, тож замість реєстрації на черговому сайті знайомств зареєструвалася на сайті донорів сперми. Невдовзі завагітніла, але не полишила надії зустріти свого Єдиного. За планом я мала спершу народити, а пізніше — знайти «справжнє кохання». Тоді я відчувала внутрішню силу і навіть зауважила на сторінках журналу, що мій вчинок дехто назве романтичним.

Що ж... Ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха!

Тепер, вечеряючи з редактором, я безупинно сміялася. Звісно, я страшенно любила свою дитину, але будьмо відверті — домашні обставини не сприяють романтиці. Як і більшість моїх заміжніх подруг із дітьми, я недосипала, була дратівливою та виснаженою. Але, на відміну від них, мені все доводилося робити самотужки. Хоча й подруги іноді скаржилися на чоловіків, тож я спершу пишалася рішенням не стати такою, як вони, і не опинитись у шлюбі з чоловіком, далеким від ідеалу. Та знадобилося небагато часу, щоб зрозуміти: вони ні на мить не помінялися б зі мною місцями. Попри всі скарги, ці жінки були по-справжньому щасливі. І в багатьох випадках значно щасливіші, ніж раніше. Усе, що було дуже важливим, коли вони ходили на побачення, тепер майже не впливало на їхнє життя. Натомість ідея спільного проживання, хоч би якою непривабливою, складною та прозаїчною вона була, видавалася найвищим проявом «справжнього кохання». Чому ж п'ять років тому я не розглядала шлюб із такого боку?

Я сказала своєму редакторові: «Якби знала тоді те, що знаю тепер, то по-іншому ставилась би до побачень». Але звідки мені було знати? Як сказала самотня 42-річна подруга, для багатьох жінок це замкнене коло. І зауважила: «Якби я вийшла заміж у 39 років, то завжди б

думала, що існує щось краще. Тепер ліпше все розумію, але все одно зазнала невдачі».

Пам'ятаю, як мене здивувала подруга — розумна та приваблива продюсерка, що стверджувала, ніби їй уже час виходити заміж. Але додала, що зробила неправильні висновки. Вона не збиралася присвятити життя жалюгідному існуванню поруч із тим, кого не кохала. Жінка хотіла жити на повну з прекрасним чоловіком, який міг і не мати всіх рис зі списку. Коли їй було вже за тридцять, вона сказала, що під бажанням «погодитися на менше, ніж заслуговуєш» вбачала зв'язок із чоловіком, далеким від її ідеалу. Але тепер, коли їй уже за сорок, зрозуміла, що плутала «погодитися на менше, ніж заслуговуєш» з «іти на компроміс».

Я прийшла до такого ж самого висновку і поставила собі кілька важливих запитань. Яка різниця між «погодитися на менше, ніж заслуговуєш» та «іти на компроміс»? Коли йдеться про шлюб, з чим ми можемо або не можемо змиритися? Скільки часу варто шукати когось кращого, кого можемо і не знайти і хто може не існувати або бути для нас недосяжним? Коли ми зможемо бути щасливими з тими, хто поруч?

Того вечора я озвучила запитання своєму редакторові, але відповіді ми так і не знайшли. Наступні кілька годин він розповідав про свій шлюб, а я — про світ побачень. Коли нам принесли чек, редактор висловив думку, що мені варто дослідити ці питання у статті.

Упродовж наступних тижнів, коли я розмовляла з друзями та знайомими про їхні стосунки, мене дещо здивувало. Їхній теперішній рівень щастя не залежав від того, чи були вони до нестями закохані, коли одружувалися. Обидва типи шлюбу були однаково вдалимими чи невдалимими. Водночас жінки, з якими я спілкувалася, — самотні та незадоволені своєю самотністю — усе ще відмовляли чоловікам, які були «одержимі спортом» або «занадто низького зросту». Бо вважали: якщо вийдуть за коротуна, який не читає романів, то шлюб буде невдалим. Але в заміжніх жінок із такими чоловіками був протилежний досвід.

Коли стаття «Як вийти заміж: причини погодитися на містера Непоганого» вийшла у черговому випуску журналу *Atlantic*, присвяченому Дню святого Валентина, мені почали надходити повідомлення від незнайомих чоловіків та жінок, одружених

і самотніх, віком від 18 до 78 років. Послання були дуже особистими, і більшість дописувачів визнавали, що ставили собі ті ж самі запитання. Дехто вирішив ці питання вдало і був задоволений, що залишився з реалістичнішим Єдиним. Інші шкодували, що відпустили чудового чоловіка через те, що тепер видається неважливим. Але були й такі, що вважали, ніби одруження через пристрасть змушувало їх відчувати, що вони «погодилися на менше, ніж заслуговують» одразу, як зникли шалені почуття. Бо коли люди тверезо дивились одне на одного, то розуміли, що несумісні. Дехто, зокрема священники, рабини, звідники та шлюбні терапевти, вважав, що адекватне зменшення сподівань допоможе членам їхніх громад, клієнтам, друзям чи членам родини знайти справжні почуття.

Та що ж лишалося мені? У світі побачень я робила те саме, що пропонувала в статті для *Atlantic*, — намагалася бути відкритішою та реалістичнішою, зосереджувалася на важливому для тривалого шлюбу, а не для короткочасного роману. Але чомусь нічого не вдавалося. Мене все ще тягло до чоловіків свого «типу», а якщо зустрічалася не з ними, то не відчувала «цього». Я вже не шукала іскри, але ж мусило бути «це». Як гадаєте? А коли так, то скільки «цього» було достатньо?

А якщо мені потрібна інша «8»?

Я отримала повідомлення від самотньої жінки, яка написала, що не шукає в партнері ідеальної «10» — «8» теж згодиться. Вона навіть зустрічалася з «8». Але була проблемка, яку жінка визначила так: «А якщо мені потрібна *інша* “8”?»

Як виявилось, така ж проблема була і в мене, і в багатьох інших жінок. Дописувачка розуміла, що варто шукати містера Непоганого (який існує), а не чарівного принца (якого не існує). Але вона не розуміла, як застосувати свої знання на практиці. І я теж. Насправді, коли читачі писали, що вирішили заручитися через мою статтю, я хвилювалася, що через п'ять років отримаю купу листів, де вони писатимуть, що розлучилися з тієї ж причини, оскільки ніхто не знав, що насправді *означає* бути реалістичнішим. Коли компроміс занадто компромісний? Як дізнатися: ти занадто прискіплива чи ви не підходите одне одному? Якщо життя з містером Непоганим означає

не тільки пристрасть і зв'язок, а й розумні сподівання, то як же підтримувати між ними баланс?

Щоб дізнатися відповіді, я вирішила стати піддослідною свинкою у сфері побачень. Я планувала ходити на побачення, отримати відповіді та використати їх у реальному житті.

Спершу я спілкувалася з провідними дослідниками шлюбу, економістами-біхевіористами, соціологами, психологами, антропологами, нейробіологами, шлюбними терапевтами, духовними лідерами, звідниками, адвокатами з розлучення, пікаперами та демографами. Крім того, вислуховувала історії самотніх і одружених, які хотіли поділитися корисним досвідом. Я не сподівалася, що вони відкриють мені *ту саму* відповідь, однак мала надію, що завдяки певним вказівкам і висновкам наблизюся до свого Єдиного. І, може, допоможу іншим жінкам знайти Єдиного.

Моя книжка не poradник і не посібник з побачень. У ній ви не знайдете анкет, які треба заповнити, чи «правил», яких варто дотримуватися. Натомість відшукаєте чесні роздуми про те, чому особисте життя йде не так, як хочеться, і яку роль ми в цьому відіграємо. Від самої читачки залежить, що вона вирішить у майбутньому.

Попереджаю, що думки експертів можуть вам не сподобатися. Спочатку вони мені теж не подобалися, і я витратила багато часу на галасливе заперечення фактів. Але згодом зрозуміла, що знання — то сила, а ця «мандрівка» докорінно змінила і мене, і моє особисте життя. Може змінити й ваше. Адже в результаті я зрозуміла, що знайти чоловіка для повсякденного життя — ось де справжня історія кохання.

6 1 фут = 30,48 см; 1 дюйм = 2,54 см.

**Частина І. Як ми до такого
дійшли?**

1. Рівчаки побачень

Одного вечора зателефонувала моя подруга Джулія й розповіла, що розійшлася з бойфрендом Грегом. «Він мене не надихав», — пояснила вона.

Коли два роки тому Джулія та Грег познайомилися, обом було по 28. Вони працювали в одній громадській організації. Джулія вважала його симпатичним, милим та дуже розумним. Проте одягався він без смаку — носив дивакуваті вельветові штани з високою талією, але їй подобалося, що він «справжній», «простий» і «безкорисливий». Поруч із ним вона почувалася напрочуд легко, на відміну від попередніх хлопців. Ніхто з колишніх не підтримував Джулію так, як Грег. Хоч би що вона задумала, він завжди допомагав. Коли її ображали — заступався. Коли вона почувалася невпевнено, він допомагав відчутти себе красунею. Думаєте, вона його ще міцніше через це кохала? Так і було. Спершу. Бо, коли Грег завів мову про шлюб, це справило протилежний ефект.

Джулія пояснила:

— Завдяки Грегові я почувалася найпрекраснішою жінкою на Землі. Тож подумала: якщо я така прекрасна, може, мені потрібен хтось кращий?

Під словом «кращий» вона частково мала на увазі «хтось харизматичніший». Іноді у спілкуванні Грег був сором'язливим і невпевненим, у той час як Джулія — рішуча і товариська. Вона була швидка на дотепні вислови, а він мав тонке почуття гумору. Грег був скромнішого походження, ніж Джулія, тому не завжди розумів витончені натяки, які проскакували в розмовах із її друзями.

Водночас завдяки підтримці Грега Джулія отримала підвищення на роботі, а згодом почала заробляти навіть більше за нього. Не набагато, але жінка почувалася незатишно:

— Я хочу працювати, але навіть не знаю. Я не так собі уявляла шлюб.

Коли я запитала, як саме вона його уявляла, то почула лише ніякове зітхання.

Вона сказала:

— Відверто? Мабуть, я хотіла, щоб мій чоловік був амбіційнішим.

Я зауважила, що Грег був приємніший за всіх її колишніх і набагато приємніший за амбіційного адвоката, який часто «забував» їй телефонувати, хоча обіцяв. Грег був люблячий і надійний. Він обожнював свою роботу. У них був пристрасний секс. Вони мали спільні захоплення, адже працювали в одній галузі. Разом їм було весело.

Та Джулія знову сказала:

— Він мене недостатньо надихав. Грег — звичайний приємний хлопець. Я почала думати, чи знайшла те, що шукала, чи він саме той, кого я чекала все життя. Хвилююся, що в майбутньому переросту його і мені знадобиться більше.

Я запитала:

— Більше чого?

У телефоні надовго запанувала тиша. Через якийсь час Джулія відповіла: «Більше відповідності моїм мріям. Він не підходив мені як чоловік».

І ще один чудовий хлопець зазнав невдачі. Чи ні? Які ж риси сучасні жінки прагнуть знайти в чоловіках?

Головне, щоб не нудний

Невдовзі після розмови із Джулією в одному з барів Лос-Анджелеса я познайомилася з п'ятьма самотніми жінками за двадцять і запитала, чому так важко знайти претендента на шлюб. Їхня відповідь була одностайною:

— Ми б хотіли мати чоловіка, але не абиякого. Чому ми повинні занижувати власні стандарти?

Двадцятисемирічна веб-дизайнерка Олівія стверджує:

— Я ліпше залишуся самотньою, ніж вийду заміж. У двадцять із лишком у мене були набридливі сусіди по кімнаті. Але я не уявляю життя, де їстиму та спатиму в одному ліжку із сусідом по кімнаті, який буде ще й моїм чоловіком, заради якого я захочу «погодитися на менше, ніж заслуговую».

Інші ствердно кивали головами.

Олівія напівжартома вела далі:

— Не знаю, як ви, але я повинна бути по вуха закохана, щоб чистити зуби за два фути від місця, де мій обранець справляє нужду.

Я зауважила, що двері в туалет замикаються, а от зустріти гарного чоловіка не завжди випаде нагода. І запитала в компанії, що для них означає «погодитися на менше, ніж заслуговуєш». Може, обрати дуже набридливого чоловіка чи піти на компроміс і забути про певні бажані риси, але отримати натомість важливіші? І які це «важливіші риси»?

Продюсерка радіопрограм Нора сказала:

— Навіть якщо він милий, розумний і привабливий, я не зможу жити з нудним типом.

Аспірантка Клер підтримала:

— Саме так. Є розумні чоловіки, але для жінки стає шоком, що розумники не такі вже й цікаві. Вони повинні бути цікаво розумними, *допитливими*.

Директорка з маркетингу Ніна уточнила:

— Допитливими, але не відвертими. Чоловіки повинні бути трішки різкуватими.

Нора ж додала:

— Але не занадто. Вони повинні бути нормальними, але не нудними.

Я попросила жінок пояснити, що для них означає «нудний».

Ніна сказала:

— У них повинне бути почуття гумору. Чоловік не може сміятися з усього смішного, що я казатиму. Нудні чоловіки позбавлені гумору, але вважають себе веселунами.

Клер уточнила:

— Або, навпаки, вважають: якщо жінка сміється з їхніх жартів, то вона має почуття гумору. Лише нудна особистість у таке вірить.

— Або нарцис, — додала Лорен, — що вишукує джерела фінансування для політичних цілей.

— Нарциси точно нудні, — сказала Олівія, і жінки розсміялися.

Я сказала їм — досить привабливим, але не прекрасним, цікавим, але не занадто захопливим, — що якоїсь миті вони можуть залишитися самотні, бо шукають Єдиного, а не прагнуть побудувати комфортне життя з Кимось.

Лорен зауважила:

— Я вже самотня, але самотність ліпша за нудьгу.

Іноді вона вважає пошуки коштів малоцікавими, але робота приносить задоволення, тож жінка не звільняється навіть заради

справжньої пристрасті — малювання, бо це занадто ризиковано.

Я запитала:

— Ти йдеш на компроміс у виборі роботи, але не у виборі партнера. Ти згодна віддавати вісім годин щодня на відповідну кар'єру, замість того щоб покинути її заради справжнього захоплення і стати художницею?

Лорен обдумала почуте і сказала:

— Але ж це геть інше. Я ставлюся практично до своєї кар'єри. Хіба можна так само ставитися до кохання? Не можна бути практичною з почуттями. Це так... Неромантично.

У той самий момент симпатичний чоловік, якому на вигляд було років тридцять, проходив повз і звернув на них увагу. Жінки його проігнорували. Я поцікавилась: чому?

— Занизький, — відповіла Олівія, зріст якої — п'ять футів два дюйми.

— І що це в нього за окуляри? — додала Клер, що сама носить масивні окуляри.

Я задумалася, а чи зустрічалися б вони з невисоким чоловіком в окулярах торішньої моди, якби він мав бажані риси: був розумним, веселим, трішки різкуватим, добрим, успішним і, звісно, не нудним. Наскільки важливе перше враження?

Нора сказала:

— Я це проходила. Та не можу себе змусити вподобати когось. Почуття повинні виникати одразу. Якщо при першій зустрічі чоловік мене фізично не приваблює, то з цього нічого хорошого не вийде.

Спочатку мене здивувало, наскільки швидко жінки за двадцять відкидали чоловіків, навіть не спробувавши зав'язати з ними розмову, щоб пізнати ліпше. Це в молодості вони мали однакові романтичні можливості. А у світі дорослих люди сходяться й одружуються, кількість холостяків невпинно зменшується, а механізм для зустрічей однодумців, що був у минулому, не передбачений.

Але потім я пригадала себе в їхньому віці, коли можливості здавалися спокусливо нескінченними, навіть якщо це була неправда.

У відчаї, але перебірлива

Дивовижно, як змінюється ставлення жінок через десяток років. За кілька вечорів у тому ж барі зі мною зустрілися п'ятеро самотніх жінок, яким було далеко за тридцять та трішки за сорок, і я поставила їм те саме запитання: чому так важко знайти гарного чоловіка? Я переповіла їм розмову з молодшими жінками про нудьгу та самотність.

— Запитайте їх ще раз через десять років, — сказала Стефані, приваблива 39-річна педіаторка. — Якщо вони все ще берегти будуть себе для чарівного принца, то їм буде нудно і самотньо. Робота вже не видаватиметься такою ж привабливою, зустрічі з подружками за чаркою вже не будуть цікавими, а на свята доведеться тусуватися з одруженими друзями і їхніми дітьми чи племінниками, і вони страждатимуть на депресію через відсутність власної сім'ї.

Я визнала, що симпатизую молодшим жінкам, які хочуть знайти пару, але мають чіткі вимоги до майбутнього партнера. І пояснила, що з віком моє особисте життя поступово перетворилося на фатальний парадокс: *у відчаї, але перебірлива*. Старші жінки мене підтримали.

— Це правда, — сказала 37-річна сценаристка Ліз. — Я хочу, щоб молодші жінки усвідомили, що чоловіку, який занадто голосно сміється на людях, може не подобатися, як вони жують сиру моркву на вечірках. Але для нього це не причина для розриву.

Згадані жінки з легкістю озвучували причини своїх невдалих стосунків із колишніми, через які в молодості переривали зв'язок. Ось що вони казали:

- «Він був дуже люблячий, але не романтичний. На Валентинів день подарував мікс моїх улюблених пісень і цілу годину робив масаж. Але весь день на роботі, коли бачила кур'єрів із квітами для колег, я думала: “А де ж мої квіти?” Я хотіла бути з тим, хто дарує квіти».

- «Він дарував мені квіти, але дешеві, від яких віяло поганим смаком. Я почувалася так, ніби не була гідна чогось кращого».

- «Він був недостатньо емоційний. Я почувалася так, ніби ми вже одружені. З одного боку, це приємно, а з другого — ми ж лише зустрічалися».

- «У нього в носі росли цілі хащі, від яких мені було гидко. Але я не насмілилась попросити їх зрізати, тож перестала з ним зустрічатися».

- «Він плакав. Коли це сталося вперше, я засмутилася. Удруге — розійшлася з ним, бо відчувала, що він заслабкий для мене».

- «Він був занадто передбачуваний. Після нього я зустрічалася з чоловіками, через яких опинялася на межі, і ніколи не знала, чого чекати. Це було нестерпно. Тепер я все віддала б за передбачуваного чоловіка».

- «Мені було соромно через його голос. Іноді, коли він піднімав слухавку в мене вдома, люди думали, що з ними розмовляю я, бо в мене низький голос. Але загалом він був дуже мужній і класний».

- «Він був занадто оптимістичний. Завжди радісний, навіть із самого ранку, коли вмикався будильник. Мене це дратувало. Він у всьому знаходив позитив: “Зламалася плита — ходімо десь повечеряємо!” А я засмучувалася, бо потрібно витратитися на нову плиту. І не хотіла в усьому шукати позитив. Пізніше я зустрічалася з хлопцем-циніком, і з часом такі стосунки почали мене пригнічувати. Спробувала повернути оптиміста, але він був проти, бо вважав мене справжньою песимісткою!»

- «Він був зовсім лисий. Хіба що навколо лисини, як це часто буває, росло рідке волосся, а спереду висіло пасмо. Це дуже засмучувало, але я намагалася не зважати, бо він мені справді подобався. Друзі казали: “У нього приємне обличчя, гарне тіло, до того ж більшість чоловіків із часом лисіють”. Але ж йому було лише 35 років. Мене завжди приваблювали чоловіки з гарним волоссям. Тепер я вважаю себе щасливицею, коли зустрічаюся із хлопцями, у яких є бодай якась волосся».

- «Він уважав кумедним використовувати слова не в тему, як-от *fabulosa*⁷. Часто вживав їх і на людях. Якось звернувся до когось на вечірці: “Бути лікарем — це не завжди *fabulosa*”. Мені було соромно за нього, тож наступного дня я розірвала наші стосунки».

- «Він занадто мене кохав. І був наче цуценя, що постійно дивилося на мене закоханими очима. Мені потрібен був мужній чоловік».

- «Він був недостатньо витончений. Не знався на винах. І не дивився “Касабланку”. Я думала: як можна до 32 років не переглянути цей фільм?»

- «Я не відчувала нічого особливого. А тепер згадую і не розумію, що саме хотіла відчути. Бо насправді мені було з ним добре. Набагато краще, ніж із чоловіками, які дуже приваблювали мене до чи після нього».

Слухаючи цих жінок, я розмірковувала над причинами, через які без роздумів кидала хлопців у молодшому віці. Найбільше мені запам'ятався Том, клієнт моєї перукарки (лесбійки). Вона сказала, що він чарівний блискучий хімік, і хотіла якомога скоріше влаштувати нам сліпе побачення.

«Він єдиний чоловік, який мене приваблює», — її слова стали переконливим аргументом. І ще той факт, що я мала наукову освіту, а чоловік був шалено привабливий. Мені тоді було 29, і я відмовилася, бо перукарка повідомила, що в нього руде волосся. Я вважала, що він мене не приваблюватиме. Просто знала, що руде волосся не для мене. (Очевидно, моя планка для чоловіків була вищою, ніж у лесбійки.)

Ще пригадую симпатичного, розумного та кумедного адвоката, з яким ходила на кілька побачень, аж поки не втратила інтерес, бо він постійно повторював слово «відпадно». Пригадую, як розповідала знайомій: «У нього все “відпадно”. Не “чудово”, “прекрасно” чи “цікаво”, і навіть не “круто”. А завжди “відпадно”». Я намагалася не зважати, але дратувалася щоразу, як чула це слово. (Чомусь мої слова-паразити «типу» та «коротше» не дратували його.)

У тридцять із лишком я познайомилася на вечірці з чарівним айтішником. Він дав робочий номер і сказав телефонувати у будь-який час, бо, за його словами, завжди був на роботі. Я не хотіла зустрічатися з трудоголіком, тому так і не подзвонила йому. Мені навіть на думку не спало, що він, можливо, постійно працював, бо відкривав власну фірму. Чи те, що якби він зустрічався із дівчиною, то мав би більше причин вечорами не затримуватися на роботі. Я навіть не намагалася щось з'ясувати, бо вважала, що хтось знову запросить мене на побачення або я зустріну когось на вечірці чи в онлайні. І навіть коли самотні чоловіки та можливості їх зустріти ставали примарнішими, а мені вже було далеко за тридцять, я все одно починала серйозні стосунки лише з тими, хто підпадав під мої поверхневі критерії у ретроспективі. Мої переконання зводилися до одного: «Я стільки чекала й шукала свого Єдиного не для того, щоб “погодитися на менше, ніж заслуговую”». Та чи змогла б я погодитися на менше, ніж заслуговую, з рудим хіміком, адвокатом, який полюбляв слово «відпадно», чи айтішником, що працював до ночі, коли починав свій бізнес?

Я вже ніколи не дізнаюся.

Подібно до мене жінки, з якими я познайомилася в барі, соромилися причин, через які вони в минулому розривали стосунки та оцінювали кожного чоловіка, ніби той занадто якийсь або замало якийсь. Такі чоловіки не вкладалися в наше уявлення про майбутнього партнера. Тож, урешті-решт, ми залишилися самі.

Я запитала в жінок, чи колишні причини для відмови й досі є для них вирішальними.

Тридцятивосьмирічна консультантка Кейті відповіла:

— Якби тепер зустріла чоловіка, який не дивився «Касабланку», то не відшила б його, але в глибині душі завжди про це пам'ятала б. Адже такі деталі вказують на культурний вакуум. Хоча мої ключові критерії змінилися.

Які ж тепер у них причини для відмови? Залежність, поганий характер, злий, безробітний, неприємний чи скупий, негнучкий, безвідповідальний, нечесний; той, хто буде поганим батьком або за віком сам годиться їм у батьки. А про решту, вважають жінки, можна домовитися. Але таке усвідомлення, можливо, прийшло запізно. Досвід підказує тим жінкам, що їхні теперішні чоловіки нерідко мають риси, що підпадають під причини для відмови. У той час як партнери, з якими вони мали стосунки десять років тому, — ні.

Тридцятисемирічна фармацевтична представниця Бет каже:

— У певному розумінні я все ще вишукую той самий типаж, який шукала у 25 років. Але тепер ще хочу, щоб вони були гарними сім'янинами й забезпечували родину. Про ці риси я раніше не задумувалась, бо кидала саме таких хлопців.

Сорокатрирічна дизайнерка інтер'єрів Емі погоджується з нею. Вона розповіла, що завжди з кимось зустрічалася, поки їй не виповнилося 39. Вона пояснила:

— Раптом мене почали запрошувати на побачення чоловіки за п'ятдесят років.

Тож я запитала жінок, чому б не повернутися до тих чоловіків, яких вони покинули і які тепер видаються набагато перспективнішими.

У відповідь вони одностайно вигукнули:

— Вони вже одружені!

Кому яке діло, чи дивився він «Касабланку»?

Мені стало цікаво, хто ж ці жінки, які вийшли заміж за колишніх хлопців знайомих із бару? За тиждень із деякими з них я зустрілась. На перший погляд вони були схожі на жінок із бару, які покинули тепер уже їхніх чоловіків. Приблизно одного віку, зі схожою зовнішністю й освітою. Насправді я могла б уявити цих заміжніх жінок на місці самотніх суперниць, якби не одна важлива деталь — здатність переосмислити кохання.

Ненсі, яка вийшла заміж за «передбачуваного» чоловіка, пояснює все так:

— Я вважаю, що різниця між заміжніми та самотніми жінками в тому, що другі мають на меті вийти заміж за Бреда Пітта і не задумуються над тим, що можуть узагалі залишитись самотніми. Вони кажуть: «Я ніколи нікого не зустріну». Але це те ж саме, що сказати: «Я така товста», — коли сама в це не віриш. Жінки так кажуть, щоб принизити власну гідність. У молодості ми завжди з кимось зустрічаємося, тож глибоко в душі віримо, що незабаром з'явиться Єдиний. І нікому не спадає на думку, що, можливо, немає нічого страшного в тому, що обранець не виглядатиме як Бред Пітт і не зароблятиме трильйон доларів, і ми не відчуватимемо іскру при кожній зустрічі. Я це зрозуміла лише в 35 років.

Саме тоді вона зустріла містера Передбачуваного.

— Багато жінок уважають, що ліпше лишитися самотніми, ніж погодитися на менше, ніж заслуговують. У результаті вони стають самотніми й нещасними, але й далі тримаються за ті ж самі надмірні стандарти, — каже Ненсі. — Вони думають, що обов'язково з'явиться споріднена душа і сподівання справдяться. Та згодом, коли нічого не відбувається, вони стають ошелешені й шоковані. Але вже запізно.

Вона мала на увазі, що вже запізно шукати таке життя, як у неї, з передбачуваним чоловіком. Ненсі визнає:

— Життя *стало* передбачуваним, але воно набагато краще, ніж хвилювання через менш передбачуваних чоловіків, з якими я зустрічалася. З ними не було кохання. Те, що в мене тепер, — і є справжні почуття. У мене чудовий чоловік і двоє прекрасних дітей. Кращої сім'ї годі й бажати. А мій коханий *насправді* цікавий, просто це не одразу помітно.

Сорокадворічна Сара, яка вийшла заміж за майже лисого чоловіка (у 43 він уже майже облісів, хоча спереду все ще висіло оте пасмо

волосся), розповіла, що почувається щасливою, бо в 34 роки перестала зважати на такі дрібниці, як кількість волосся.

— Рік чи два тому я навіть не подумала б про побачення з лисим чоловіком.

Вона раділа, що змінила думку, адже могла втратити шанс закохатися у свого чоловіка і, можливо, залишилася б самотньою.

— Я не знаю жодного холостяка, який би мене так приваблював, як власний чоловік, і який би хотів зустрічатися зі мною у теперішньому віці. Якби наразі я була самотня, він не захотів би ходити зі мною на побачення. Просто не помітив би. Навіщо 43-річному доброму, успішному й веселому чоловікові зустрічатися з 42-річною жінкою, якщо він легко може привабити 35-річну — симпатичнішу і досить молоду для того, щоб народити йому дітей?

Я відповіла Сарі, що її слова образили б багатьох жінок, але вона не зважала.

— Скажімо інакше: добре, що свого часу я зустріла цього чоловіка. Якби тоді його відшила, то він би одружився, а я б і досі сиділа й міркувала, де ж поділися достойні чоловіки.

Достойні чоловіки

Я думала так само: де поділися достойні чоловіки? Коли масово розсилала листи в пошуках самотніх чоловіків 25—40 років, щоб поставити кілька запитань для своєї книжки, то типовою відповіддю була така:

— Я не знаю холостяків, може, підійдуть самотні жінки? Я знаю багато таких.

Через два тижні я знайшла потрібну кількість, але лише тоді, коли розширила визначення «самотній» і включила в групу чоловіків, які не були одружені, але перебували у серйозних стосунках. Вони, зі свого боку, були такими ж спантеличеними, як і жінки, коли я повернулася до того самого бару й поставила вже знайоме запитання: чому жінки кажуть, що не можуть знайти достойного чоловіка?

Веселий 29-річний викладач Девід вважає, що гідні претенденти існують. Просто жінки не розпізнають у них достойних. І пояснив:

— Одна дівчина розірвала зі мною стосунки, бо їй не подобалось, як я одягаюсь. Вона шалено закохалася в чоловіка, що стильно

вдягається, але забуває їй телефонувати.

Його 32-річний колега Ден засміявся, бо сам був у такій ситуації. Він уважає, що жінки завжди хочуть те, що недосяжне:

— Якщо до тридцяти років вони не зустріли свого ідеалу, то починають шукати когось кращого. Але ніяких висновків не роблять. Навіть якщо через п'ять років вони досі самотні, то стають ще перебірливішими. І ось їм уже майже сорок, а ідеал і досі не з'явився на їхньому шляху, тож вони починають шкодувати, що порвали з нами. Але цього разу вже вони нам не цікаві.

Тридцятивосьмирічний заручений Курт додав, що саме так і було з його колишніми:

— Ідеальні чоловіки, якщо вони й існують, зустрічаються лише з одним відсотком найкращих тридцятирічних жінок. Але кожна знайома мені тридцятирічна жінка вважає, що належить до того одного відсотка. Усі жінки хочуть дістати десять балів, але хіба вони всі достойні десятки?

Його запитання нагадало мені слова заміжньої подруги Джулії:

— Культура підказує нам, що до побачень варто підходити як до покупок. Але коли ти щось купуєш, то ніхто не вказує на твої недоліки.

Тридцятип'ятирічний Стів, який зустрічається з адвокаткою, погоджується:

— Я вважаю, що деякі жінки переоцінюють себе через юні роки, коли справді мали владу. Тому вони виростили з думкою, що так буде завжди. І навіть після двадцяти років міркують так само, бо певною мірою мають популярність. Чоловіки витрачають на них купу грошей, інвестують у їхні стосунки, а жінки можуть раптом сказати: «Послухай, ти чудовий. Але я не впевнена, що ти саме той, хто мені потрібен».

І продовжив свою думку:

— А коли їм уже за тридцять, усе навпаки. Жінка пропонує чоловікові секс без зобов'язань і вважає це інвестицією в їхні стосунки, що приведе до шлюбу. Але тепер чоловік користується попитом, тому каже: «Послухай, ти чудова. Але я не певен, що ти саме та, з ким я хотів би одружитися». Жінки шоковані, бо колись чоловіки їх обожнювали. Але тепер баланс сили змінився. І я не заперечую, що помстився, бо жінки, які п'ять років тому мене відшили, тепер скаржаться, що не можуть нікого знайти.

Одружені чоловіки

Мій друг Ерік, 38-річний одружений письменник, товаришує з трьома своїми колишніми, які розірвали з ним стосунки ще до його зустрічі з дружиною. Він казав, що колись напише книжку про те, як жінки аналізують чоловіків.

Він пояснив:

— У мене є дві робочі назви. Перша — «Моя дружина не ідеальна, але мене це влаштовує» — і друга — «Не розумію, чому вона мене покинула, бо я вже одружився, а вона — ні».

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ